

Městský soud v Praze
Spálená 2
112 18 Praha 2

V Praze dne 24. února 2011

Č. j.: 16 Co 7/2011

Věc: doplnění námítky podjatosti

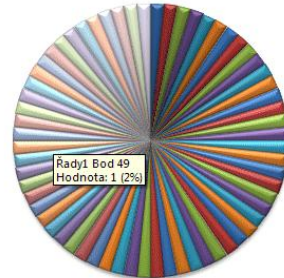
V souladu s usnesením č. j. 16 Co 7/2011 Městského soudu v Praze ze dne 11. února 2011 doplňuji námítku podjatosti vznesenou ve vyjádření k usnesení ze dne 2. února 2011 o soudem požadované náležitosti:

a/ uvedení jmen a příjmení konkrétních soudců Městského soudu v Praze, jejichž vyloučení z projednávání věci se žalobce domáhá.

Pokud soudu není zcela dostatečně jasný význam slovního spojení „**proti všem soudcům**“, dovolil jsem si pro soud vytvořit jednoduchou názornou pomůcku, která by mohla být soudu nápomocna při objasnění významu tohoto slovního spojení (příloha se dvěma barevnými kruhy).

Legenda k příloze

Podle veřejně dostupných informací působí u Městského soudu v Praze celkem 238 soudců a soudkyň. Každá z kruhových výsečí představuje jednoho z 283 soudců a soudkyň Městského soudu v Praze. Pro přehlednost je v grafu znázorněno jen 64 soudců (kruhových výsečí) a každý soudce (soudkyně) je označen jinou barvou.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32
33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48
49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64

Každý jeden soudce (soudkyně) z 283 soudců Městského soudu v Praze je tedy podmnožinou **množiny** (označeno modrou barvou) **všech soudců** (soudkyň) **Městského soudu v Praze**.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32
33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48
49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64

Pokud jsem vznesl námitku podjatosti **proti všem** soudcům Městského soudu v Praze, zcela nepochybně se tedy týká soudců, kteří by měli podle rozvrhu práce rozhodovat o mém odvolání jmenovitě: JUDr. Hübner (**KSČ**), JUDr. Chmelíček, JUDr. Březinová, Mgr. Jachura, JUDr. Knotková, JUDr. Šimková, JUDr. Vandáková, JUDr. Paloncyová (**KSČ**), JUDr. Slivka, JUDr. Zimová (**KSČ**), JUDr. Benešová, JUDr. Stibral a Mgr. Toman.

Za situace, kdy je **jmenovitý seznam všech soudců Městského soudu v Praze** volně dostupný na internetovém portálu Ministerstva spravedlnosti na adrese:

<http://www.justice.cz/cgi-bin/sqw1250.cgi/zresortu/soudci.html#040>

nepovažuji za nutné tento seznam soudu zasílat v písemné podobě.

b/u každého ze soudců, jejichž podjatost je namítána, uvedení konkrétních skutečností týkajících se poměru soudců k účastníkům řízení či věci samé, pro něž má žalobce za to, že jsou z projednávání a rozhodování vyloučení a jakými důkazy mohou být tyto skutečnosti prokázány.

S ohledem na skutečnost, že skutečnosti týkající se poměru soudců k účastníkům řízení a věci samé jakož i důkazy, které prokazují důvodnost jejich vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci

jsou stejné u všech 283 soudců a soudkyň Městského soudu v Praze,

rád bych věřil, že soud nebude trvat na tom, abych tyto skutečnosti uvedl 283 krát za sebou.

b - I/ Skutečnosti týkající se poměru soudců k účastníkům řízení

V roce 2010 jsem požádal Městský soud v Praze, aby ve věci č. j. 55 C 56/2010 vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 určil lhůtu k nařízení jednání ve věci, kdy soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 4 JUDr. Smitková nepochopila můj žalobní návrh, nesmyslně obrátila jeho smysl a v řízení tak docházelo k neopodstatněným průtahům v řízení, kdy mě obtěžovala svými zmatečnými požadavky na doplnění údajně neúplného žalobního návrhu. O návrhu na určení lhůty rozhodovaly soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Knotková, JUDr. Šimková a JUDr. Vandáková (č. j. UL 103/2010-5). Skutečnost, že soudkyně JUDr. Smitková odvádí **naprosto zoufalou kvalitu práce, poškozují základní právo účastníka řízení účastníkovi na projednání věci bez zbytečných průtahů** a v důsledku toho přiděluje práci soudcům Městského soudu v Praze, zůstala u soudkyň Městského soudu v Praze **bez povšimnutí**. Na druhou stranu se jich však velice dotkla moje oprávněná kritika otřesné kvality práce soudkyně JUDr. Smitkové, kdy jsem údajně „hrubě neslušným podáním neomaleným způsobem vytýkal nedostatek inteligence“ této soudkyně. S ohledem na skutečnost, že jsem **neučinil** žádné „hrubě neslušné podání“, požádal jsem stejný senát Městského soudu v Praze o odstranění této **zjevné nesprávnosti**. Tento návrh byl usnesením č.j. Ul 103/2010 zamítnut a opět zde byly „vypíchnuty“ věty („neučinil jsem hrubě urážlivé podání ačkoliv by to bylo v případě JUDr. Smitkové zela na místě“), které soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Knotkovou evidentně pobuřují.

Městský soud v Praze v senátu složeném ze soudců JUDr. Paloncyové (**KSČ**), JUDr. Slivky a JUDr. Zimové (**KSČ**) rozhodoval o méj námitce podjatosti č. j. 1 Nc 2029/2010 soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 4 JUDr. Smitkové. Zde opět dochází k situaci, kdy otřesná kvalita práce soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 4 **zůstává bez povšimnutí** a tento senát je „**pobouřen**“ méj oprávněnou

kritikou otřesné práce soudkyně JUDr. Smitkové natolik, **že je mi již vyhrožováno uložením pořádkové pokuty.**

Městský soud v Praze v senátu složeném ze soudců JUDr. Hübnera (KSČ), JUDr. Březinové a Mgr. Jachury rozhodoval o mém odvolání č. j. 16 Co/100, 102/2010 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 č. j. 57 C 184/2008, kde jsem se domáhal zrušení výživovací povinnosti s ohledem na rozpor s dobrými mravy a navrhol jsem, aby místo mne, hradila výživné soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 4 Mgr. Winklerová (dříve Zemanová), když v předchozím pečovatelském řízení zajistila zájem dítěte tak, že jej ponechala ve výlučné péči matky, která bránila otci ve styku s dítětem a postupně u něj vybuodovala silný syndrom zavrženého rodiče, důsledkem čehož mě pak syn v rozporu se svojí povinností nectí jako svého rodiče. První otázkou tohoto senátu pak bylo: „ To jste myslel vážně, že by za vás měla hradit výživné soudkyně?“, která zcela jasně dokazuje vzájemnou kolegiálnítu mezi soudci bez ohledu na spravedlnost a Listinou základních práv a svobodu zaručenou soudcovskou nezávislost.

V právním státě nemístná kolegiálníta mezi soudci však není problém pouze soudců (soudkyň) Městského soudu v Praze, kdy ještě zcela nedávno byla tato vzájemná kolegiálníta **zakotvena ve stanovách Unie soudců** a přežívá napříč celou justicí (např. státní zástupci zásadně neřeší trestní oznámení na soudce a přehodnocují je na stížnosti) kdy skutečná soudcovská nezávislost (včetně schopnosti kritizovat neschopné soudce a napravovat jejich přehmaty) je naprosto výjimečný jev.

V roce 2008 jsem podal trestní oznámení na soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Sýkorovou (KSČ), JUDr. Hesovou a JUDr. Slavíkovou pro zneužívání pravomoci veřejného činitele (dnes úřední osoby)a několika dalších trestných činů, kterých se dopustily v souvislosti s výkonem jejich soudcovské funkce.

Pokud tedy soudce (soudkyně) Městského soudu v Praze „pobuřuje“ už jen oprávněná kritika otřesné kvality práce soudce jiného soudu a jeho špatnou práci kolegiálně kryjí na úkor spravedlnosti a práva účastníků řízení, jak je potom musí „pobuřovat“ skutečnost, že jsem si **dovolil podat trestní oznámení** na soudkyně „domovského“ soudu?!

Lze předpokládat, že soudci a soudkyně Městského soudu v Praze ve svých vyjádřeních k námitce podjatosti nepřiznají vzájemnou soudcovskou loajalitu a účelově budou tvrdit, že vůči mojí osobě necítí být podjatí. Ve smyslu nálezu III. ÚS 441/04 však nestačí, že se soudce subjektivně necítí být podjatý ve vztahu k účastníkům či věci, ale i objektivně nahlíženo musí být vyloučeny oprávněné pochybnosti o jeho nestrannosti, přičemž i pouhé zdání v tomto směru může mít význam. Z rozhodování by měl být vyloučen soudce, u něhož existuje opodstatněná obava, že není zcela nestranný, neboť v sázce je důvěryhodnost, kterou soudní moc musí vzbuzovat v demokratické společnosti a zejména u účastníků řízení.

V případě soudců a soudkyň Městského soudu v Praze se však nejedná o pouhé zdání jejich podjatosti, ale o zcela opodstatněnou obavu podloženou uvedenými skutečnostmi, ze kterých je zcela nepochybné, že pokud se z projednávání věci nevyloučí sám soudce (soudkyně) např. s ohledem na příbuzenský poměr, bude v rámci soudcovské kolegiálníty **zamítnuta** každá námitka podjatosti pro poměr soudce k projednáváné věci, i kdyby bylo předloženo nespočet argumentů a důkazů, zejména pokud je argumentováno **nezpůsobilostí soudce** (nepochopení smyslu žalobního návrhu) **danou věc projednat.**

b - 2/ Skutečnosti týkající se poměru soudců k projednávané věci

Neexistence nezávislosti či nestrannosti soudce může být dovozována jak v obecné (typové) rovině, tak v rovině konkrétní (vztah konkrétního soudce ke konkrétní věci či osobě). Při posuzování nestrannosti a nezávislosti nelze odhlédnout ani od jevové stránky věci; za validní kritérium je považováno i tzv. **zdání nezávislosti a nestrannosti pro třetí osoby**, neboť i tento aspekt je důležitý k **zaručení důvěry v soudní rozhodování**. I toto kritérium reflektuje sociální povahu soudního rozhodování, z níž vyplývá, že i když třeba ve skutečnosti neexistuje (jak v subjektivní, tak v objektivní poloze) reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti soudce, **nelze přehlížet případnou existenci kolektivního přesvědčení, že takový důvod je dán**. Je-li určitá situace – zde neexistence nezávislosti či nestrannosti – lidmi definována jako reálná, pak je reálná i ve svých důsledcích; **chybí obecná důvěra, že rozhodnutí je spravedlivým rozhodnutím nezávislého a nestranného tribunálu**. Přitom důvěra v právo patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu. (Citováno z nálezu Ústavního soudu I. ÚS 517/10)

Do roku 1989 byli všichni soudci členy KSČ, přitom se nejednalo o nějaké „příštipkáře“, kteří zločinecký systém podporovali „jen“ formálně (např. aby se děti dostaly na školu), ale o „tvrdě kované“ komunisty, kteří **byli vybráni pro pečlivém zhodnocení jejich politické připravenosti a zejména pak jejich angažovanosti na prosazování a uskutečňování záměrů socialistického soudnictví** viz. Návrh předsednictva ústředního výboru Národní fronty České socialistické republiky.

CESKA NARODNI RADA 1989

V. volební období

121

Navrh

predsednictva ustredniho vyboru Narodni fronty Ceske socialisticke republiky na volbu nekterych soudcu z povolani k soudum Ceske socialisticke republiky

*Predsednictvo ustredniho vyboru Narodni fronty Ceske socialisticke republiky navrhuje, aby Ceska narodni rada vykonala podle cl. 101 ustavniho zakona c. 100/1960 Sb., Ustava Ceskoslovenske socialisticke republiky, ve zneni ustavniho zakona c. 155/1969 Sb., kterym se meni a doplňuje hlava osma Ustavy, a podle § 43 odst. 1 zakona c. 36/1964 Sb., o organizaci soudu a o volbach soudcu, vyhlaseneho v uplnem zneni pod c. 19/1970 Sb., **volbu nekterych soudcu z povolani k soudum Ceske socialisticke republiky**.*

Kandidati byli vybrani po pečlivem zhodnoceni jejich politicke pripravenosti, jejich zkusenosti ze soudni praxe a zejména pak jejich angazovanosti na prosazovani a uskutečnovani zameru socialistickeho soudnictvi.

(Převzato ze Společné česko-slovenské digitální parlamentní knihovny v nezměněné podobě bez diakritiky)

Nelze přehlédnout – jak uvedl případně ÚS ve svém historicky prvním nálezu (nález sp. zn. Pl. ÚS 19/93) – že tito jednotlivci nadále zůstávali členy organizace, jejíž vedení a politická praxe se stále zřetelněji rozcházely nejen se základními hodnotami lidskosti a demokratického právního státu, ale i s vlastními programy a zákony. Nelze přehlédnout, že komunistický režim soustavně porušoval flagrantně práva jak „běžná“, tak i **základní lidská práva a svobody** (i vlastní právní předpisy), a dodržoval je v podstatě jen tehdy, jestliže se to jeho mocenským záměrům hodilo. Přitom v první řadě by měli stát právníci na stráž při ochraně demokracie; to již proto, že právě oni by měli být jako jedni z nejkvalifikovanějších schopni odhalit zneužívání formálně utvořeného práva k zakrytí skutečné protiprávnosti a porušování základních práv a svobod aj. (ostatně v tom m. j. tkví smysl výuky právních dějin na právnických fakultách). Tito jednotlivci i se dopouštěli prokazatelně, vědomě, čili naprosto neshodně s etikou slušných lidí chyb a jejich další setrvávání ve funkci by znamenalo nejen pokračování, jakousi metamorfózu minulého režimu, ale bylo by zároveň výsměchem všem těm, kteří

komunismus nepodporovali a naopak byli socialistickou justicí a komunistickými úřady perzekuováni. (Citováno z nálezů Ústavního soudu I. ÚS 517/10)

Nelze tedy přehlédnout, že Městský soud v Praze je „prošpikován“ právě takto „prověřenými a angažovanými“ soudci, kteří se vědomě v **naprosté neshodě s etikou slušných lidí** dopouštěli chyb a jako výsměch všem slušným lidem dnes u tohoto soudu zastávají vysoké funkce (JUDr. Sváček, JUDr. Vlasák, JUDr. Ryba, JUDr. Javůrková) nebo jsou předsedy senátů (JUDr. Hübner, JUDr. Paloncyová, JUDr. Sýkorová atd.).

Z uvedených důvodů také vznikla petice občanů „Chceme justici bez komunistických soudců a státních zástupců“, kterou od 15. února 2011 k dnešnímu dni 25. února 2011 (tedy během jednoho týdne) již podepsalo **703** občanů.

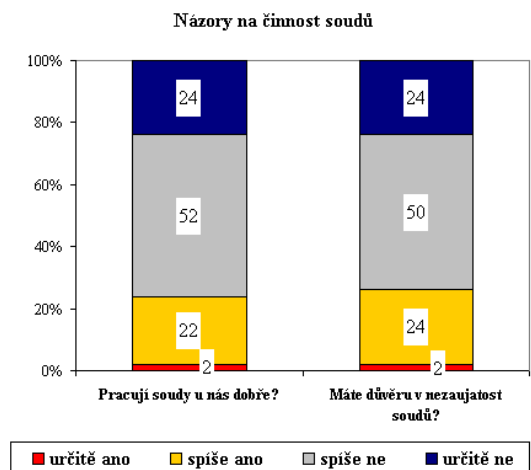
Angažování komunističtí soudci z takto vysokých funkcí pak zcela nepochybně ovlivňují, jak mají podřízení soudci vykonávat dohled nad dodržováním základních lidských práv a platných zákonů, kdy se „nemusí jednat o determinaci rozhodování pouze hodnotovým systémem soudce jako člena KSČ, nýbrž i o **metodologii výkladu a aplikace práva** typickou pro komunistickou ideologii a celkově pro její koncepci práva vůbec. Krach idey, že staré komunistické sudce postupně přetvoří jejich noví, mladí kolegové asi nejlépe vystihnul zesnulý šéf Ústavu paměti národa Ján Langoš v jedné ze svých přednášek: „Prepadli sme ilúzii, že postupne budeme dopĺňat justíciu mladými sudcami, ale keď mladý sudca príde na okresný súd, kde má desať starých kolegov, **tak o pár mesiacov začne súdiť ako oni**“ (Citováno z nálezů Ústavního soudu I. ÚS 517/10). Značnou pochybnost o nestrannosti a nezávislosti tak vzbuzují i soudci (soudkyně) Městského soudu v Praze, kteří nikdy nebyli členy KSČ, kdy je zcela nepochybné, že základním předpokladem k profesnímu postupu soudce k tak významnému soudu našeho soudnictví je udržovat soudcovskou kolegiální (viz. **b - I/ Skutečnosti týkající se poměru soudců k účastníkům řízení**), svými rozsudky nijak „nevybočovat z řady“ a „soudit jako oni“ (služebně starší komunističtí soudci), tedy v koncepci komunistického práva založeného na extrémním formalismu a legalismu spojeném s jednoduchým kognitivním modelem interpretace práva, a na jednoduché koncepci pramenů práva, což je ostatně intelektuálně podstatně jednodušší než komplexní sofistické koncepce pojetí práva na přelomu 20. a 21. století.

Soudci a soudkyně Městského soudu v Praze jako soudci jednoho z osmi krajských soudů tvoří významný článek naší justice, jehož převážnou úlohou je „napravovat“ případná pochybení všech deseti pražských Obvodních soudů. Soudci a soudkyně Městského soudu v Praze se tak svojí činností do značné míry podílejí na budování pověsti naší justice. Podle posledního (leden 2011) průzkumu veřejného mínění **LIDÉ PŘESTÁVAJÍ VĚŘIT TOMU, ŽE SOUDY PRACUJÍ NEZAUJATĚ!**

Práce soudů je občany hodnocena nepříznivě již od devadesátých let, jen asi čtvrtina lidí si myslí, že pracují dobře. **V posledních letech se však na stejnou úroveň propadá i hodnocení toho, že soudy pracují nezaujatě.** V názorech na soudy se udržuje výrazný rozdíl mezi stoupení pravice a levice, ale i mezi příznivci stran vládní koalice jsou pozitivní hodnocení soudů v menšině.

(Jinak řečeno - komunisti důvěřují komunistům)

Mnohem hůře hodnotí lidé práci ostatních soudů, které řeší běžné spory občanů, firem či institucí. Jejich práci označuje za dobrou jen čtvrtina lidí, s drobnými výkyvy setrvalé od roku 1995, kdy STEM tuto věc začal sledovat.

V současnosti se však hodnocení práce soudů neliší ani od druhého sledovaného parametru – názoru na to, zda soudy rozhodují nezaujatě. **Podíl lidí věřících v nezaujatost soudů (26 %) se takřka neliší od podílu těch, kteří hodnotí jejich práci dobře (24 %).** (Zdroj Středisko empirických výzkumů STEM)

Vycházejí z tabulky Názory na činnost soudů, pak 75 % (tři čtvrtiny) reprezentativního vzorku občanů

nemá důvěru v nezaujatost soudců!

Pokud pochybuji o nezávislosti a nestrannosti všech 283 soudců (soudkyň) Městského soudu v Praze vycházejí ze svých osobních poznatků, rozhodně se tedy nejedná o nějakou ojedinělou pochybnost „nespokojeného účastníka soudního řízení“. *I když třeba ve skutečnosti neexistuje (jak v subjektivní, tak v objektivní poloze) reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti soudce, nelze přehlížet případnou existenci kolektivního přesvědčení, že takový důvod je dán. Je-li určitá situace – zde neexistence nezávislosti či nestrannosti – lidmi definována jako reálná, pak je reálná i ve svých důsledcích; chybí obecná důvěra, že rozhodnutí je spravedlivým rozhodnutím nezávislého a nestranného tribunálu.* (Citováno z nálezu Ústavního soudu I. ÚS 517/10)

b - 3/ Důkazy jakými mohou být tyto skutečnosti prokázány

Že soudci a soudkyně Městského soudu v Praze konstantně rozhodují v koncepci komunistického práva založeném na extrémním formalismu a legalismu spojeném s jednoduchým kognivistickým modelem interpretace práva je nejzřetelnější v oblasti rodinného práva, kdy podle komunistické pověry, že lepším rodičem je zásadně matka a otec je dobrý jen na placení výživného, potvrzují rozsudky všech pražských Obvodních soudů, kde je v 95 % případů dítě svěřeno do výlučné péče matky.

V případě sporů, kde je předmětem sporu výživné, pak soudci a soudkyně Městského soudu v Praze **konstantně ignorují Listinu základních práv a svobod a usurpují si pravomoc, která jim ve smyslu Ústavy ČR nenáleží**, kdy potvrzují (nebo dokonce upravují) rozsudky všech pražských Obvodních soudů, kterými byla některému z rodičů (podle komunistické tradice otci) stanovena vyživovací povinnost pouze na základě libovůle (zlovůle či momentální nálady), kdy Zákon o rodině definuje vyživovací povinnost pouze v obecné rovině a není zde žádný zákon, který by upravoval meze vyživovací povinnosti, ve kterých by se pak mohli pohybovat v rámci svojí rozhodovací pravomoci.

Konkrétním příkladem, kdy se soudci a soudkyně Městského soudu v Praze rozcházejí s hodnotami a názory uznávanými demokratickou společností a setrvávají na hodnotách a názorech zločineckého systému je rozsudek č.j. 16 Co/100, 102/2010, kde senát složený ze soudců JUDr. Hübnera (**KSČ**), JUDr. Březinové a Mgr. Jachury potvrdil rozsudek Odvodního soudu pro Prahu 4 č. j. 57 C 184/2008, ve kterém v hrubém rozporu s prokázaným stavem („vztah mezi synem a otcem není takový, jak tento vztah chápe většinová část společnosti“) nebyl aplikován korektiv pozitivního práva (rozpor s dobrými mravy).

Ze stejných důvodů současně vznáším námitku podjatosti

proti všem soudcům Vrchního soudu v Praze,

kdy pokud jde o důvěryhodnost soudců a soudkyň tohoto soudu, je situace stejná jako v případě soudců a soudkyň Městského soudu v Praze, ne-li ještě horší.

Luboš Meszner